

Betakarítás

Ősz van, a betakarítás időszaka. Régebben vidéken azt mondták a termésre az istenfélő emberek: „Isten áldása”. Valóban az – még ma is. „Emberé a munka, Istené az áldás.”

Időről időre Isten minket is megajándékoz új megtérőkkel. Teszi ezt annak ellenére, hogy missziós aktivitásunkban – finoman szólva – vannak hiányosságaink. „Öröm van a mennyben egy bűnös felett, ha megtérve hazaérkezett” – énekeltük fennköltén a legutóbbi tagfelvételi alkalmunkon is, s úgy érzékelem, hogy nem csak a mennyben, hanem a földön, köztünk is öröm van. Az új megtérők bizonyágtételének meghallgatásával és átélésével egy kicsit mi, régebbi hívők is megfrissülünk.

Hadd álljon itt írásban is néhány mozzanat bemerítkező testvéreink megtéréshez vezető életútjából:

Sebestyén Magdolna nem hívő családban nőtt fel, de édesanyja mély (katolikus) vallásossága meghatározó volt gyermekkori éveiben. Később kötődése szüleihez és a templomhoz megszakadt. Gimnáziumi évei alatt Németországban járt, ahol megismerkedett egy baptista misszionárius házaspárral.

Ők szavaikkal és hiteles életvitelükkel már akkor elhintették benne az evangélium első magvait. De ezután még egy ideig tovább élte a világi fiatalok szokásos életvitelét, amiből végül egy csalódás rázta fel. Büntudat lett úrrá rajta, ami végül kemény depresszióba csapott át. A korábban megismert németországi házaspár egyik leánya kezdett vele levelezni, és e levelezés Isten gyógyításának fontos eszköze lett. Felismerte, hogy Istennél kész a bocsánat: A tékozló fiút/leányt feltételek nélkül várják haza. – Gyülekezetünkre az Interneten keresztül talált rá, miután már többféle közösségbe is látogatást tett. Gyülekezetünkben végre lelki otthonra talált.

Bögös Réka látva szülei hívő életét már egészen korán maga is kíváncsúnak tartotta ezt az életvitelt. Kérte Istent, hogy adjon neki segítséget a megtérésben. Hamarosan meg is kapta azt egy bibliaórán elhangzott tanításban: „Jézus, az Isten Fia meghalt a bűnösökért.” – Rádöbbsent, hogy személyesen ő maga is egyike azoknak a bűnösöknek, akikért Jézusnak meg kellett halnia. Miután megbánta felismert bűneit, és letette azokat Isten elé, hála töltötte be szívét a kegyelemért. – Jó

egy éve beszélt testvérével, Bencével, aki szintén erre az útra lépett, és együtt döntötték el, hogy bemerítkeznek. (A döntésük után egészen bemerítésükig kiemelkedő hűséggel és szorgalommal járták végig a törekvők óráit.)

Kántor Barnabás 2002. nyarán az Élet Szava táborban döntött arról, hogy átadja életét Istennek. Nagy hatással volt rá az a felismerés, hogy neki még egy kedves tárgyat is neheze esik odaadni valakinek, Isten viszont az egyetlen Fiát adta oda érte önként, hogy neki élete lehessen. Felszabadító érzés volt számára megtapasztalni Jézusnál bűnei bocsánatát. Fontos lett számára a Biblia-olvasás, és úgy érzi, Isten folyamatosan formálta és formálja. A barátoktól függetlenül is fontos számára a gyülekezet, és – mivel már régen érleli ezt a lépését – döntésében megingathatatlan.

Lázár Betti erdélyi hívő családban nőtt fel. Szüleivel rendszeresen járt a gyülekezetben, de sokáig közömbös volt számára Isten szava. A Hargitán, egy ifjúsági táborban nehezedett rá igazán, hogy addig mennyi-mennyi Isten-kínálta lehetőséget szalasztott el. A táborban elhangzó bizonyágtételek nyomán döbbsen rá, hogy ha akkor visszajönne Jézus, őt nem vihetné magával. Elvonult egy csendes szobába, letette bűneit Isten elé, és kérte, hogy fogadja el őt gyermekének. Eredetileg Erdélyben szeretett volna

bemerítkezni, de vállalt feladatai (tanulás, munka) Budapesthez kötötték. Végül némi huzavona után gyülekezetünket választotta mind bemerítkezése színhelyének, mind lelki közösségének.

Horváth Andrea erős katolikus kötődésű családban nőtt fel. Gyermekkorában ő maga is járt templomba, de idővel elmaradt. Később egy baptista fiatalembertől hallott közösségünkről. Elkezdett vele járni a gyülekezetünkbe, és vonzonak találta alkalmainkat. Egy ideje már járt a törekvők órájára is, de – ahogy bizonyágtételében is említette – igazi áttörést, megtérést csak most nyáron, az ifjúsági táborban élt át. Sokat segített ebben a tábor légköre, a Bibliaórák, a beszélgetések, az énekek. Ekkor értette meg igazán, és nehezedett rá, hogy bűneivel személyesen Istent bántotta meg. Ez a felismerés kellett ahhoz, hogy végre megkaphassa a bűnbocsánat felszabadító örömét is.

Bögös Bence megtérésében – húgához hasonlóan – fontos szerepe volt a hívő családi légkörnek. Hitében erősítette az, ahogy szülei reagálását látta az élet különböző helyzeteire, és hallotta tőlük saját megtérésük történetét. 12 évesen Tóalmáson, az Élet Szava táborban egy evangélizáció következtében látta szükségét először annak, hogy megbánja bűneit Isten előtt. Miután hazajött a táborból, egyre-másra fulladtak kudarcba azon törekvései, hogy megváltozzon. Egy későbbi táborban további segítséget kapott. Rá-

eszmélt, hogy nem magának kell erőlködni; nem emberi elvárásoknak kell megfelelnie, hanem át kell adnia az életét Istennek; Rá kell bíznia magát, hogy Ő formálhassa tetszése szerint. Ez a felismerés megtette jótékony hatását, és Bence elindult a lelki fejlődés útján.

Betakarítunk. Érdemtelenségünk tudatában, de annál inkább hálás szívvel. „Istené az áldás” és Őt illeti minden hódolatunk!

Ezúton is kívánjuk minden most bemerített testvérünknek, hogy Isten tökéletes hűségéből merítsenek erőt, kitartást mindhalálig.

(Sólyom Attila)

Egy forradalmárhoz

Sárközi György

Szíts forradalmat!
Támassz zendülést!
Ragadj kést, fegyvert,
ha a szó kevés!
Rombolj és gyilkolj,
légy mindenre kész!

De önmagadban
pusztítsd a harcot,
önmagad ellen
forduljon a kard,
magad rombold le,
ha romot akarsz.

Volt életedből
majd, ha nem marad
kövön-kő, megdőlt
penészes falad,
s csúf tégláidból
nem lesz egy darab:

Akkor lesz győztes
a forradalom!
Tiéd akkor lesz
ország s hatalom.
Eredj hát harcba
s győzzél magadon!

Éretten

Hűvös és friss a reggel. Csendben sétálok az ősi tó partján. Elnézem a párába burkolózó vizet, a derengő távoli partokat. Az ég azúrkékjében néhány kócos felhőfoszlány. Titokzatos ragyogást kölcsönöz a szelíd őszi napsugár a bolyhos nádgubóknak. A mozdulatlanságot seregélyek és fecskék kavargó, hangosan csivitelő hada színezi életszerűvé. A parti juharfák levele lassan a nyári zöldből érett sárgára, bársonyos pirosra vált.

Különös, de nem gondolok az elmúlásra. Egy termékeny nyár őszi gyümölcseit látom magam előtt. Fel nőttek a madárfiak. Megtanulták biztosan szelni a levegő végtelen óceánját. Most éretten hosszú útra készülnek. A fák beérlelték termésüket, hogy életet

adjanak egy új nemzedéknek, színes leveleik azt üzenik, hogy elvégeztük a dolgunkat, amit a Teremtő ránk bízott.

Csendben sétálok a parton, és a gyorsan repülő percek most engem zsongnak körül. Vajon, mit értelt az életem gyorsan elszállt, életet, halált, betegséget és gyógyulást hozó éveivel? A mérhetetlen Alkotó mit formált rajtam, szerető keze melegével, mit értelt meg gyorsan múltó életemben?

A kérdések, a múlt dolgainak emléke nem hasít belém fájdalmasan. Inkább csendben elmerengni készítek, mint az őszi fákat a bizsergető napsugár.

Valamit megtanultam: a szenvedés, a halál kemény valósága inkább egyféle tisztulást, mély belső értékek felszínre kerülését segíti. Megtanultam egy kicsit szelídebben örülni a múlt pillanatnak, egy mosolynak, érintésnek, és adni azt számolatlanul, aggodalom, harag és elégedetlen követelőzések helyett. Nem rettegni a holnap imbolygó árnyaitól, mert akkor is fölkel a nap, ugyanúgy kőszikla marad az irgalmas Isten.

Gondolataim a főváros felé visznek. Szürke füstbe burkolózó kopott házak, zsúfolt villamosok, tipródó, beszűkült életű emberek közé. Bár lehetnék érett arra, hogy színt, fényt, mosolyt, reménységet vigyek közéjük bármilyen módon, ahogy az élő hit, az Isten szeretete ezt üzeni nekik.

Érik a világ, egyre komorabban, valami kimondhatatlantól, félelmetestől tartva. Bennünket érlel Isten, hogy legyünk benne szín, szeretet, világosság, ami tőle való. Egy fényinger, amely megmutatja egy útvesztett embernek Istent.

Újvári Ferenc

Menekültek

Háló Gyula

Menekültek vagyunk mindannyian,
pedig senki sem kergetett el otthonról.

Nem is tehetne volna,
hisz sosem voltunk még otthon,
bár hazudozunk róla,
mint a lelencház gyereke,
aki meséket talál ki apjáról,
testvéreiről, gazdagságról,
s büszkeséggel adja elő képzelete történeteit.

Sosem voltál még otthon,
pedig van otthonod,
hogyan tudhatnád,
merre kell keresned.

Ne menekülj hát, várakozz!
Apánk érted küldte már
legnagyobb testvérünket.

Biblia-tanulmányozó csoportok

Most, hogy újra elkezdődtek a felnőtt Biblia-tanulmányozó alkalmak, néhány változás is bekövetkezett:

A kisifjúsági csoport, amely heti rendszerességgel a gyermekbibliaköri alkalmakkal egyidőben jött össze, most a megnövekedett

létszám és a tagok egy részének felnőtt korba érése miatt osztódott. A még középiskolás korú fiatalok továbbra is Bögös János és a Nyári házaspár vezetésével vannak együtt a korábbi rendszerességgel. A csoportból „kiérett” (és nem kiégett) – érettségint túli – fiatalok pedig Kántor Tamás testvér vezetésével jönnek össze szintén vasárnap reggel 9 órától. Nem titkolt reményünk az, hogy később e fiatal felnőttek is beépülnek majd egy-egy vegyes életkorú csoportba.

Mezei Géza testvér a nyár folyamán másik gyülekezetbe távozott. Ezzel az általa eddig vezetett („Mórijjá”) csoport gazda nélkül maradt. E hiány betöltése érdekében a „Szereket” csoport eddigi felelőse, Sólyom Attila testvér elvállalta a „Mórijjá” csoport vezetését. A „Szereket” csoportban pedig Nagy Imre és Nagy Imréné testvérek léptek a helyébe.

Közben újabb testvérek is feltűntek a látóhatáron, akik készek betanulni a csoportos Bibliatanulmányozás vezetésébe. Isten adjon nekik ehhez kitartást, türelmet és nem utolsó sorban sok-sok inspiráló élményt is.

E kiscsoportos együttlétek alkalmasak arra is, hogy miközben Isten igéjét tanulmányozzuk, közvetett módon, a beszélgetések által egymást is lelkipondozzuk. Élünk ez alkalmak kínálta efféle lehetőségekkel is!

(Sólyom Attila)

Beszámoló a Nyugdíjas Klub szeptemberi alkalmáról

A nyári szünet után évadnyitó alkalmunk volt szeptember 13-án. Vendégelőadóink voltak: Gerzsenyi Sándor lelkipásztor testvér és felesége, Pécsről.- Igehirdetés a 111-ik Zsoltárok alapján történt, - mely mondanivalója: hálaadás és dicséret. - Az Úr szövetségéhez tartozunk mindnyájan, mi Krisztus-hitben élünk. Ez az alapja életünknek, minden cselekedetünknek. Élünk jól a beosztott idővel, amíg tart a kegyelem!

Gerzsenyi testvér mondanivalóját megfűszerezve - A SZÁZADIK c. verseskötetéből idézem egy versét:

K E G Y E L E M

Az idők teljességében
Földre érkezett a kegyelem,
Minden bűnöst befogadó,
Megbocsátó égi szerelem.

Általános elengedés!
Így lett nekem is új életem.
Hálából szent irgalmadat
Mindenkinek elbeszélhetem.

A sátán, az ős ellenség
Nagy erővel támad ellenem.
Oltalmaz, hogy el ne bukjam,
Őrizd testem, őrizd szellemem!

Üdvözítő drága Jézus
könyörülő szíved kérlelem:
Éltem utolsó percéig
Nagy jószággal maradj velem!

Husza Tiborné

Krisztus otthona

- Kitalált, mégis igaz történet -

Egy este meghívtam Jézust a szívembe. Hogy hogyan jött be? Nem volt látványos, sem fájdalmas, mégis igaz. Körülbelül életem középpontjában történt. A szívem sötétjébe érkezett, és világosságot hozott. Tüzet gyújtott, és melegségével elűzte a hideget. Zenét hozott oda, hol addig a csend uralkodott; és a bennem lévő üresség helyét csodálatos barátsága foglalta el. Soha nem bántam meg, hogy kinyitottam neki szívem ajtaját, és soha nem is fogom!

Az újonnan felfedezett kapcsolat örömeiben azt mondtam Jézusnak: „Uram, legyen a szívem a Tied! Lakj benne, és érezd otthon Magad! Mindenemet Neked adom – gyere, körbevezetlek!”

Az első szoba a dolgozó- és könyvtárszoba volt. Itt minden az értelemé: elég kicsi, és a falai is viszonylag vastagok, de mégis a legfontosabb az egész házban. Bizonyos tekintetben ez a központ.

Jézus belépett velem, megnézte a polcon álló könyveket, az asztalon heverő újságokat és a falon lógó képeket. Követtem a tekintetét, és egyre kényelmetlenebbül éreztem magam. Különös, emiatt még soha nem szégyelltem magam, de most, hogy Ő is itt volt, és mindent megnézett, már elég kínos volt. Olyan könyveket tartottam itt, amelyekhez az ő szemei túl tiszták voltak... az asztalon csupa szemét és haszontalan dolog volt, amihez egy kereszténynek nem lenne szabad, hogy bármi köze is legyen. És ami a falon függő képeket illeti – egyik-másik valóban gyalázatos volt.

Krisztus képe

Magamhoz fordítottam őt, és azt mondtam neki: „Mester, tudom, hogy ezt a szobát alapvetően át kell alakítani. Segítenél nekem, hogy olyan legyen, amilyennek lennie kell, hogy minden gondolatom csak Rád irányuljon?” – „Természetesen”, válaszolta. „Vizsgálj meg mindent, amit olvasol és megnézel, és azt, ami azok közül haszontalan, tisztátalan és valótlan, dobd ki! Aztán tedd helyükre a bibliai könyveket. Töltsd meg könyvtáradat a Szentírással és „tanulmányozd éjjel-nappal”! Ami a képeket illeti, nehéz lesz a gondolataidat féken tartani, de erre is van megoldás.” És adott magáról egy hatalmas képet. „Ezt akaszd középre!” Meg is tettem, és az évek múlásával rájöttem, ha a figyelmemet Krisztusra irányítom, az ő tisztasága ad nekem erőt a tisztátalan gondolatok elűzésére. Ily módon segített nekem, hogy úrrá legyek a képzeletemen.

¹ Józsué 1,8

Következő állomás az étkező – a kívánságok és vágyak szobája volt. Mindig is sok időt töltöttem itt, és sok mindent csináltam a szükségleteim kielégítésére, ezért a következőket mondtam neki: „ez nagyon kellemes szoba, és meg vagyok róla győződve, hogy amit itt találni fogunk, az Neked is tetszeni fog.” Asztalhoz ült, és megkérdezte, mi a ma esti menü. „Oh, pont a kedvencem:” – válaszoltam – „rég csontok, zöldség- és gyümölcsből, kevés szemét, vörös-, lila- és fokhagyma egyenesen Egyiptomból.” Minden olyan „világi étel”, amit szerettem.

Mikor az étel a tányérokon volt, meg sem szólalt, de feltűnt, hogy semmit sem evett. „Mester, hát nem ízlik? Hiányzik belőle valami?” „Itt a testem” válaszolta „olyan étel, amit fel nem foghatsz. Ha olyan ételt szeretnél, amitől jóllaksz, kövesd saját vágyaid helyett az Atya akaratát! Akarj nekem tetsző életet élni, és akkor jóllaksz!”

És akkor, ott az asztalnál megízlelhettem annak az örömnak az ízét, hogy Isten akarata szerint cselekszem! Micsoda íz! Milyen étek és életerő ez a léleknek! Nincs ehhez fogható táplálék az egész világon. Csak ez az, ami kielégít.

Csodálatos órák

Utunk a nappaliba vezetett. Kényelmes és otthonos helyiség, nagyon szeretem. Van benne kandalló, fotel, egy kanapé, és az egész mennyei nyugalmat sugároz. „Ez valóban örövendetes, gyakrabban kellene idejönnünk – zárt, nyugodt, és itt valóban együtt lehetünk”-mondta.

Természetesen kezdő keresztényként el voltam ragadtatva. El sem képzelhettem volna szebbet, mint pár percig teljesen egyedül lenni Krisztussal. „Minden reggel eljövök ide. Találkozz velem, és kezdjük együtt a napot!” – javasolta.

Minden reggel lerohantam a lépcsőn a nappaliba, vagy ahogyan csak gondolataimban neveztem: a „boldogságszobába”. Krisztus fellapozta a Biblia egyik könyvét, és együtt olvastunk. A Biblia gazdagságáról tanított nekem, és megmutatta annak igazságát. A szívem felmelegedett. Megmagyarázta az Írást és azt a kegyelmet, amit számomra tartogatott. Azok a csodálatos órák!

De egyre több és több lett a tennivalóm, és a közös időnk egyre rövidebb lett. Nem tudom, miért, de úgy gondoltam, túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy Krisztussal töltssem az időmet. Hangsúlyoznám, ez nem volt szándékos. Egyszerűen csak így adódott. A végén nem csak az együtt töltött idő lett rövidebb, de időközönként egy-két nap is kimaradt. Biztosan sürgős dolgom akadt. És mi egyre ritkábban találkoztunk...

Jól emlékszem, mikor egy nap lerohantam a lépcsőn – siettem valahová, már eléggé késésben voltam –, és elszaladtam a nappali előtt. Megláttam, hogy a szoba ajtaja nyitva van. Mikor benéztem, láttam, hogy a kandallóban lobog a tűz, és az Úr ott ül előtte. Rémülten mondtam magamban: „Hiszen Ő az én vendégem! Én hívtam meg Őt a szívembe, most meg elhanyagolom.” Szememet lesütve eléálltam, és a következőket mondtam Neki: „Mester, áldott Mester, bocsáss meg nekem. Minden reggel eljöttél?” – „Igen” – válaszolta „hiszen megígértem neked, hogy minden reggel itt találkozunk majd. Emlékezz rá, mennyire szeretlek, és milyen áron váltottalak meg. Kívánom a barátságodat. Ha nem tudsz csendességet tartani, tedd meg értem!”

A tény, hogy Krisztus a társaságomra vágyik, mellettem szeretne lenni, és vár rám, hozzájárult ahhoz, hogy az Istennel tartott csendességet máshogy szervezzem meg, mint a többi eseményt.

Ne hagyja Jézust egyedül szíve nappalijában! Szánjon minden nap időt arra, hogy az Igével imádságban együtt lehessenek!

Játékok?

Kevéssel ezután megkérdezte: „van ebben a házban műhely is?”

A szívem pincéjében áll egy satupad és néhány szerszám, amelyeket csak ritkán használtam. Néha-néha lementem ugyan, de leginkább csak a különböző gépeket javítottam.

Levezettem Őt a pincémbe is. Szemügyre vette a kis műhelyt: „Nahát, egész jól fel van szerelve. És mit készítesz itt Isten Országának?” Megnézett egy-két játéktárgyat, amelyek a satupadon heverték. Az egyiket felemelte: „Ez minden, amit keresztény életedben felmutathatsz?”

„Uram, tudom, hogy ez valóban nem sok. Készítenék én többet is, de nincs hozzá tehetségem!”

„Szeretnéd jobban csinálni?” – kérdezte. „Természetesen!” „Akkor nyújtsd a kezed! Lazítsd el magad, és engedd, hogy a Lelkem munkálkodjon benned! Tudom, milyen ügyetlen vagy, és mennyire szükséged van a segítségemre. A Szentlélek igazi mester. Ha ő vezeti a kezeidet és a szívedet, rajtad keresztül dolgozik.”

Mögém lépett, és hatalmas, erős kezeit az enyéim alá helyezte. A szerszámot ügyes ujjai között tartva rajtam keresztül kezdett el dolgozni. Minél jobban ellazultam és rábíztam magam, annál többet hozott ki az életemből.

És a lomtár

Egyszer megkérdezte, hol találja a lomtáram. Azt kívántam, bár meg se kérdezte volna! Ott tartottam a régi kapcsolatok, barátságok, szórakozások emlékét. Egy este, amikor a bará-

taimmal akartam találkozni, megkérdezte, velem tarthat-e. Kicsit zavarban voltam, és csak ennyit feleltem: „szerintem nem akarsz most velem jönni. Holnap este viszont csinálhatnánk együtt valamit. Majd elmegyünk az imaórára, de mára tényleg más programom van.”

Szomorúan rám nézett és ezt mondta: „Sajnálom. Amikor átléptem ezt a küszöböt, azt gondoltam, ezentúl mindent együtt fogunk majd csinálni, mint az igazi barátok! Szeretném, ha tudnád, mennyire szívesen veled tartanék.” „Persze, persze” – motyogtam, miközben kisurrantam az ajtón – „majd holnap este”.

Ez volt életem legnyomorúságosabb néhány órája. Rettenetesen éreztem magam. Milyen barátja voltam én Jézusnak, hogy szándékosan távol tartottam az ismerőseimtől, és olyan dolgokat csináltam, olyan helyekre mentem, amelyekről pontosan tudtam, hogy semmi jót sem tart róluk?

Mikor késő este hazaértem, még égett nála a lámpa. Fölsiettem hozzá, hogy megszéljük a történeteket. „Uram, megtanultam a leckét. Nélküled már nem is tudom jól érezni magam. Csináljunk mindent együtt!” Bementünk a lomtárba, amelyet ő teljesen átrendezett. Elégedettséget és új örömöket hozott az életembe: új és maradandó örömöket. Azóta a házam mindig nevetéstől és daltól hangos.

Hullaszag

Egy nap az ajtónál várt rám. Pillantásától elállt a lélegzetem. „Érdekes szagok terjengenek ebben a házban. Mintha valaki meghalt volna. Biztos vagyok benne, hogy ez a padláson álló szekrényből jön.” Alig mondta ki ezeket a szavakat, rögtön tudtam, miről beszél. Valóban áll egy kis szekrény a lépcsőfordulóban, alig egy négyzetméter az egész. Ebben a szekrénykében tartom hét lakat alatt a magánügyeimet, amelyeket soha sem akartam Jézusnak megmutatni. Tudtam, hogy üres, halott dolgok ezek, mégis nagyon kötődtem hozzájuk. Félttem bevallani a létezésüket. Fölmentem vele... minél magasabbra értünk, a szag annál elviselhetetlenebb volt. Jézus rámutatott az ajtóra. Haragudtam rá – ezt másképp nem lehet kifejezni. Beengedtem a könyvtáramba, az étkezőbe, a nappaliba, a műhelyembe és még a lomtárba is, de Ő még ennél is többet akart. „Túl messzire megy, nem nyitom ki neki!”

Mintha csak olvasott volna a gondolataimban: „Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy itt maradok ebben a bűzben. Inkább kimegyek a teraszra.” Láttam, hogy valóban el akart menni, és az ellenállásom csakhamar megtört. Ha egyszer valaki megismeri, és megszereti Jézust, a legrosszabb, ami csak történhet vele, ha már nem érzi a barátságát. Muszáj volt engednem.

Szomorúan csak annyit mondtam: „Odaadom a kulcsokat... de Neked kell kipakolnod a szekrényt, nekem nincs hozzá erőm!”

„Add a kulcsokat, és engedd, hogy ezt én intézzem!”

A ház ura

Remegő kézzel nyújtottam felé a kulcsokat. Ő elvette, odament az ajtóhoz, kinyitotta, benyúlt, és azt a sok mindent, ami évek óta ott rohadt, kidobta. Aztán kimosta a szekrényt, és ki is festette. Mindezt egy szempillantás alatt. Mily győzelem, hogy mindettől megszabadultam! Hirtelen eszembe ötlött valami: „Uram, lehetséges lenne, hogy átvedd az egész ház irányítását? Felelősséget vállalnál azért, hogy az életem olyan legyen, amilyennek Te szeretnéd?” Az arca ragyogott, mikor válaszolt: „Természetesen megteszem. Egyedül nem győzhetsz mint keresztény. Engedd, hogy rajtad keresztül ezt én tehessem meg! Ez a legjobb mód rá. De” – fűzte hozzá – „én csak egy vendég vagyok. Nincs teljhatalmam, mert itt semmi sem az enyém.” Térdre borultam előtte: „Uram, eddig Te voltál a vendég, és én a vendéglátó. Mostantól hadd legyek a szolgád, és Te légy úr a házamban!” Amilyen gyorsan csak bírtam, futottam a széfhez, kivettem a tulajdoni lapot, amelyen a ház összes ingósága és terhe is fel volt tüntetve. Sietve átírtam az Ő nevére – örök időkre. „Tessék! Itt van minden: minden, ami vagyok, és minden, amim csak van! Mostantól Tiéd a ház. Csak engedd, hogy a szolgádként és barátodként itt maradjak.”

Mióta Jézus a szívemben lakik, minden megváltozott.

A magyar fordítás a Hänssler Verlag által kiadott „Christus gehorchen” (Billy Graham Evangelistic Association 1975) c. német fordítás alapján készült.

Fordította: Sebestyén Magdolna

Lektor: Újlaki Bianka

ŐSZI GONDOLATOK

Ősz van. Az őszi mindig az öregség jut eszembe: az időlegesség, az elmúlás és az, hogy hiába építem fel maradandónak tűnő kövekből ifjúkorom álmait. A kő, az álom úgy porlad lassan, ahogy pereg az idő. Napról-napra bölcsőbb és tapasztaltabb leszek, s közben észre sem veszem, hogy napjaim gyöngysorából pereg le egy-egy szem, minden felismerésem és tapasztalatomért cserébe... Mintha az időnek volnék adója.

Ősz van. Azok jutnak eszembe, kik lassan, bizonytalan léptekkel haladnak előttem,

vagy mellettem, mint fáról lehulló, megfáradt levél...

Falevelek vagyunk mind. Míg tavasz van, azt gondoljuk, másképp nem lehet: csak jó idő, csak napfény és szivárvány. Aztán a nyár zivatarai megtanítanak kapaszkodni, összefogni, életben maradni. Lassan rájövünk: nem öröm, ha a vihar hintáztat és a villám sem kíméli szemünk. Tapasztalataink sárgára, rőtre, bíborra festi ruhánk, ráncokat gyűrve a tarka anyagba. S ha jön az őszi, kaszáló viharokkal, - eltaszít a fa, sodor a vihar és süvítve, üvöltve vonz mágához a por, a rög. És mi megyünk, pedig

azt hittük valaha, hogy velünk nem történik meg... Minden út végén kezdődik egy másik. A földi ős illatával, millió színével csak átmenet, múló szomorkás hangulat, mert a tél kietlen útjai, örök tavaszba nyíló kapuhoz vezetnek. - És megyünk, mert vár ránk új élet.

Fejér Laura

A VÁNDORMADÁR

Novák László

Útra kél a vándormadár, elszáll messze délre,
Jobb hazába költözik a fagyos, hideg télre.
Elnémul a daru, fecske édes csicsorgása.
Lombot perget az őszi szél, elmúlásról susog, be-
szél
Fájdalmas zengése.

Útra kelek egyszer én is, messze, messze szállok,
Jézusomnál fenn a mennyben jobb hazát találok.
A megváltott dicső sereg vár rám ott szeretve,
Földi gondok, földi bajok, panaszhangok, bús só-
hajok,
El lesznek feledve.

Ha elmúlik a hideg tél, tavasz jó nyomába,
Visszatér a vándormadár régi otthonába.
De hogyha én elköltözöm, vissza már nem térek,
Ott nincsen ős, se lombhullás, nincsen halál,
nincs elmúlás,
Örökké ott élek.

Közölte: Tóth Imréné

EGY BIZONYSÁGTÉTELBŐL : Igen, azért jöttünk e Földre, hogy boldogok legyünk és lélekben fejlődjünk. Csodálatos ez a Teremtés, hiba nincs benne!

- Aki nyitott szemmel jár, és szíve szerint gondolkodik, az belátja, hogy Isten mindenkit egyformán szeret, feltétel nélkül. Csak az elménk az, ami sokszor megakadályoz abban, hogy ezt mindig szem előtt tartsuk!

- Ha megpróbálsz meglátni a másik emberben Istent, bármit tesz, vagy mond, nem haragszol majd rá. Imádkozni fogsz érte, hogy ő is találjon rá az Atyára.

Molnár Enikő

H I R D E T É S E K

Nyugdíjas Klub

Legközelebbi alkalmunk

2007.október 11-én, csütörtökön lesz,

a gyülekezet alagsori termében,

15⁰⁰órakor.

Vendéglőadónk:

SIMON ANDRÁS grafikus.

Minden érdeklődőt
(nemcsak nyugdíjast)

szeretettel hívunk

és várunk!

ARANY ALKONY

Törökbálinton, 2007. október 21-én, 14.30 órakor lesz alkalmunk, kérjük a testvérek imádságát!

Husza Tiborné

BETEG VOLTAM ÉS MEGLÁTOGATTATOK...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban! Lehetőségeink szerint látogassuk őket, beszéljünk, imádkozzunk velük, értük. A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Husza Tiborné és Újvári Ferenc lelkipásztor testvéreknél megtalálható:

Bozsogi Jánosné
Erdei Béláné
Hetzke József
Kántor Imréné
Kárpáti Tivadarné
Kissné Boros Lídia
Liptai Sándorné
Magyar Gyuláné
Pap László és neje
Páka Elek
Rumbold Gyula
Sallay Lajos
Sós Gábor és neje
Szabó Lajosné
Szalay Mihályné
Szebeni Gyula és neje
Tóth Imréné
Vida Sándor és neje
Vodiczky Mária

Filmklub

film - közösség - kávéház

2007. október 27. 16:00

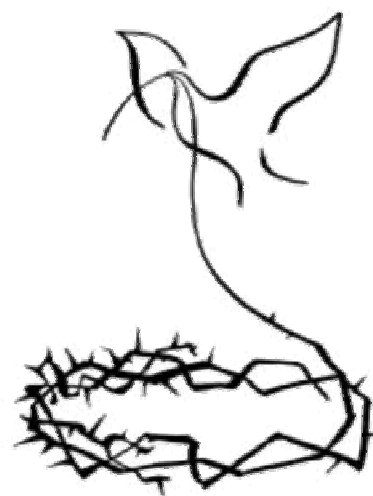
A boldogság nyomában

(színes amerikai filmdráma, 120 perc)

Sosem szabad feladni.

Chris Gardner (Will Smith) mindent elkövet, hogy a családja boldogan, biztonságban élhessen. A szerencse azonban valahogy sosem szegődik mellé, egyre szegényebbek lesznek...

Az alkalmon a beszélgetést vezeti:
Szabó László

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.baptist.hu

„Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

* * *

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ Istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ Istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.